

LA DONA I L'ASSISTÈNCIA SOCIAL

per Mercè Verdaguer

La dona, del 19 de juliol a la nostra data, ha avançat més camí que en els vint anys anteriors. El sexe femení del nostre país, anava a la cua del d'Europa, en els seus drets i en la seva cultura. Val a dir que era l'obra de l'home, que era just allò que ell l'hi interessava que fos. Ha calgut que sofríssim una commoció fonda, que arribés fins les arrels del que semblava més incommovible, perquè l'home s'aixequés a la recerca de les seves reivindicacions, i, aquesta vegada, duent de companya a la dona. I és que no haguessin pas pogut avançar, sense ella! Tots dos junts formen la humanitat, i un de sol no podrà fer mai res ben fet del tot!

Ja no sentirem en boca d'ells aquelles frases absurdes de: «No són coses de dones». Sempre foren coses de l'home i la dona junts, les millors socials, el bastir una pàtria nova i lliure, on tots dos de costat podran assolir la civilització somniada.

I la dona ja no serà aquella analfabeta espiritual adotzenada i sense aspiracions realitzables. De la closca de l'ou, tipus extra de cinema, sorgeix una dona valenta, decidida, que sense cap preparació s'ha adaptat a les necessitats actuals, amb tanta d'empenta i de braó com els mateixos homes. En tenim un exemple en la dona que treballa per Assistència Social. I per parlar només d'un sol aspecte, ens referirem a Assistència del nen. La dona i l'infant sempre han estat un complement necessari l'un de l'altre. Amb quant d'encert les dones ara se n'han adonat i han envaït els Sanatoris, Guarderies i Hospitals Infantils, des d'on eren cridades angoixosament! L'instint de protecció les hi duia sense reflexionar, sentint l'impuls natural de mare, davant d'un infant necessitat.

Hi ha noies, ara ja amb el seu títol d'infermeres, que han començat sense cap experiència, a penes amb el record d'un germanet més petit, a qui vestien i acaraven sense trobar gaire diferència entre ell i la nina. Però la voluntat i el desig d'ésser útils els hi ha fet més servei que no pas una vertadera preparació. I és que la dona catalana, gràcies al seu esperit pràctic i adaptable, pot arribar a igualar a la perfecta cuidadora nòrdica, amb la tendresa i l'amor de la dona llatina

Les veiem, voltades d'infants, explicant contes, cantant cançons, jugant amb ells, tenint-ne cura tot el dia, sense cansar-se, sense trobar-se desplaçades, al contrari, sentint que al fi han trobat l'únic treball digne d'elles, pel qual tenien vertadera vocació i aptituds, sense haver-se'n adonat fins ara. Aquells moviments de gimnàsia que elles no havien aconseguit mai fer tres dies seguits, apresos amb un interès relatiu, i destinats a un indiferent oblit, ara són ensenyats a un estol d'infants que els imiten amb graciosíssims moviments de cadell, convertint-se per tots plegats, en font de salut, en prometença d'una bella i sana joventut de demà!

Es clar que la tasca, com gairebé totes les d'ara, és dura i de poc lluïment. Però té gratíssimes com-

pensacions. Els purs petons dels menuts, l'alegre cridada en veure-les arribar, i sobretot el saber que que es sentin satisfetes de llur obra. Pot fer tant, en la moral d'un infant, en aquests temps de trasbalsament, el serè guiatge d'una dona! Són tan delicades les seves mentalitats, i es necessita tanta dolçor, tan bon sentit par a fer-los-hi començar la vida per un camí segur! Però elles se'n surten i, pas a pas, van guanyant per als menuts la salut i l'alegria de viure. Heus aquí una anècdota graciosa, però ben eloqüent.

Tothom sap aquella dita «*Qué fan els infants? El que veuen fer als grans*». Puix ara seguint la moda, el que es porta més, com a joguina entre els vaillets són les eines de fer mal. Canons, metralladores, escopetes, cartutxeres, pistoles, etc. En un Sanatori en el que durant la «*Setmana de l'Infant*» se'ls hi repartí una bona quantitat de joguines, en haver de triar i no veure'n de guerrerres, hi hagué més d'una desillusió. Les educadores, en adonar-se'n, procuraren fer-los-hi comprendre que no s'havia de jugar a matar-se, sinó a ésser bons companys, a treballar, a divertir-se, a fer esports, però no mai a fer-se mal. I els hi ensenyà com eren més bonics i més agradables per a jugar els jocs de tauler, les raquetes, els trens amb corda, les pilotes, els animals de drap, i els llibres amb alegres coloraines i contes meravellosos, que no pas totes les armes del món! Els homes en tenen — se'ls digué — perquè fan guerra, però aviat s'acabarà.

— Mai més no en faran? — preguntà un menut.

— No fill meu, després d'aquesta, mai més cap. No cal que n'apregueu. Jugueu amb coses més divertides, i en les que hi puguin participar els vostres companys.

Llavors el nen, reflexionà un moment, i digué: — Jo volia una pistola, i sinó un automòbil amb botzina. Però ara triaré un autobús, i així hi podran pujar tots!

Res tan fàcil de fer malbé, ni res tan fàcil d'adreçar com un infant. Per això una tasca tan delicada us és confiada a les dones, filles d'avui, d'aquest moment d'avui tan dolorós i fructífer com un part!

I ara jo us dic, a les que treballeu a Assistència Social, a les que des de fa mig any poseu tots els vostres esforços i la vostra fe en aquesta tasca que sembla feta expressa per a vosaltres: — No decaiguen!

No us descoratgeu, siguin els que siguin els obstacles que se us presentin, endavant. Hi ha molta feina a fer, encara! No cregueu que la vostra feina no sigui útil, encara que sigui d'aquella que no es veu!

Per tot aquell amor que hi ha en el vostre cor, a punt per abocar-lo damunt del necessitat, del malalt, del vell, del refugiat, de l'anormal! Per qui s'ha fet molt, però per qui s'ha de fer molt més encara!

Per aquests infants que seran una obra vostra, i per als quals és necessari de fer-ho tot! Perquè ells trobin el camí més planer que nosaltres! Endavant!